

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/104/2014
Identifikačné číslo spisu:	6014200737
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6014200737.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Okresná prokuratúra Banská Bystrica, so sídlom v Banskej Bystrici Partizánska cesta č. 1, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie Ľ. Štúra č. 1, za účasti: F. N., bytom v N. N., Z. X, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia bývalého Obvodného úradu v Banskej Bystrici zo dňa 24. januára 2013, sp. zn. ObU-BB-OVVS3-2013/02339, OVVS-P/12/947, 948/BA, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. septembra 2014, č. k. 23S/109/2014 - 21, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. septembra 2014, č. k. 23S/109/2014 - 21, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd rozsudkom zo dňa 24. septembra 2014, č. k. 23S/109/2014 - 21 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného predtým Obvodného úradu v Banskej Bystrici Zo dňa 24. januára 2013, sp. zn. ObU-BB-OVVS3-2013/02339, OVVS-P/12/947,948/BA, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15. februára 2013, a to v časti, v ktorej uznal F. N. za vinného z priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákona o priestupkoch“) a bola mu uložená sankcia - pokarhanie.

Žalobca nezákonnosť postupu napadnutého rozhodnutia žalovaného videl v tom, že bez opory v zákone prejednal konanie F. N. vo veci drobnej krádeže, ktorej sa dopustil 26. októbra 2012, hoci toto jeho konanie nesie znaky trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ zákona č. 300/2005 Z. z. (ďalej len „Trestného zákona“), nakoľko bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý. Preto podal protest prokurátora pod sp. zn. Pd 6/14/6601-4 zo dňa 29. januára 2014, v

ktorom navrhol rozhodnutie žalovaného zrušiť a následne postupom podľa § 71 písm. a/ zákona o priestupkoch vec postúpiť Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Banská Bystrica. Orgán verejnej správy nemienil protestu vyhovieť, preto ho predložil na rozhodnutie Okresnému úradu Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, ktorý rozhodnutím zo dňa 17. marca 2014, sp. zn. OU-BB-OOP1-2014/045632-2/6GM protestu nevyhovel. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. mája 2014.

Krajský súd z preskúmaného rozhodnutia zistil, že obvinený z priestupku F. N. bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že 26. októbra 2012 asi o 10:30 hod. na poschodí obytného domu v N., A. odcudzil spolu s ďalším obvineným z priestupku A. Y. pred vchodových dverí bytu O. A. voľne položený 1 ks radiátora s meračom tak, že tento zobrali a odniesli do zberných surovín, čím O. A. myselne spôsobili škodu na cudzom majetku krádežou vo výške 24,54 eur, za čo bola F. N. uložená sankcia podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch - pokarhanie.

Krajský súd mal ďalej preukázanú skutočnosť, že rozhodnutím bývalého Obvodného úradu Rimavská Sobota zo dňa 4. januára 2012, sp. zn. 916/2011-JVS, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6. februára 2012, bol F. N. uznaný vinným z priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, za čo mu bola uložená sankcia - pokarhanie. Skutková podstata tohto priestupku bola naplnená spáchaním skutku, ktorý sa stal 22. mája 2011 formou poškodenia cudzieho majetku, a to vypílením jednej tyče kovovej mreže na okne izby č. 3, na 3. poschodí v Reedukačnom centre v H., na O. a vylomením visiaceho zámku na kovovej mreži pomocou kľučky z dverí počas úteku z tohto zariadenia.

Krajský súd po výklade ustanovení § 212 ods. 2 písm. f/ a § 128 ods. 5 Trestného zákona v spojení s § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch dospel k záveru, že žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, ak pri vydaní preskúmaného rozhodnutia zo dňa 24. januára 2013 v priestupkovom konaní neprihliadol na predchádzajúce trestanie v správnom konaní rozhodnutím zo dňa 4. januára 2012 v tom zmysle, že by zakladalo pre posudzovanie konania, o ktorom rozhodoval správny orgán v priestupkovom konaní, znaky trestného činu, a že by bolo potrebné postúpiť vec odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici.

Postup žalovaného správneho orgánu, ktorý napadnutým preskúmaným rozhodnutím rozhodol o priestupku F. N. v priestupkovom konaní bol v súlade so zákonom, pretože tento skutok nenaplnil znaky skutkovej podstaty § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona. Menovaný nebol postihnutý za obdobný čin v predchádzajúcich 12 mesiacoch, keďže za takéto postihnutie nemožno považovať jeho trestanie v priestupkovom konaní, v ktorom bol uznaný za vinného pre spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, avšak spáchaného formou poškodenia cudzej veci, a nie formou krádeže.

Krajský súd o náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie. Predovšetkým nesúhlasil s výkladom pojmov „obdobný čin“ a „taký čin“ uvádzanými v odôvodnení napadnutého rozsudku. S poukazom na rozbor objektívnej stránky a objektu trestného činu krádeže v porovnaní s objektívnou stránkou a objektom priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch ako aj na ustálenie si ich spoločných znakov mal za preukázané, že minimálne z gramatického hľadiska sú trestný čin krádeže na jednej strane a priestupok proti majetku na druhej strane, činmi obdobnými. Dodal, že sám zákonodarcia pozná rozdiel medzi pojmom „obdobný čin“ a „taký čin“, a pokiaľ by mali byť podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona riešené len konania páchatel'a, ktorý bol v minulosti postihnutý za „taký čin“ niet pochyb, že by v texte právnej normy bol použitý práve takýto text. V tejto súvislosti poukázal na § 212

ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, v ktorom je použitý práve pojem „taký čin“. Uviedol, že zákonodarca adresátom právnych predpisov neposkytuje ich výklad a k tomuto je možné dospieť pomocou aplikačnej praxe súdov, či teoretických prác a pod. Konajúci súd takéto pramene nemenuje a rovnako takýto názor nevyplýva ani z dôvodovej správy k návrhu Trestného zákona. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší protestom prokurátora v napadnutej časti rozhodnutie správneho orgánu a vec vráti Okresnému úradu Banská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny. V plnom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Dodal, že v prípade posudzovania drobnej krádeže (vo väzbe na akýkoľvek majetkový priestupok, za ktorý bol páchatel' v posledných dvanástich mesiacoch právoplatne postihnutý) ako trestného činu v zmysle § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona by v praxi dochádzalo k trestnoprávnemu postihu osôb, ktoré sa drobnej krádeže dopustili po prvýkrát. Z ustanovenia § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona vyplýva, že trestnoprávnu zodpovednosť páchatel'a drobnej krádeže môže založiť iba predchádzajúce spáchanie priestupku, alebo deliktu, ktorý je obdobný prisvojeniu si cudzej veci jej zmocnením, a nie spáchanie akéhokoľvek majetkového priestupku.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, a či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Podľa § 212 ods. 1 - 3 Trestného zákona, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

- a) čin spácha vlámaním,
- b) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,
- c) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,

d) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,
e) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo
f) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a) a spôsobí ním väčšiu škodu,

b) hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, alebo

c) z osobitného motívu.

Podľa § 128 ods. 5 Trestného zákona, postihnutým za obdobný čin sa na účely tohto zákona rozumie ten, komu bola za obdobný čin uložená sankcia alebo iné opatrenie za priestupok alebo iný obdobný delikt.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením veci z takého majetku, alebo sa o takého konanie pokúsi.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správneho orgánu domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia zo dňa 24. januára 2013, sp. zn. ObU-BB-OVVS3-2013/02339, OVVS-P/12/947,948/BA, ktorým obvineného z priestupku F. N. - účastníka konania (spolu s A. Y.) uznal vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch. Uvedeného priestupku sa dopustili tým, že dňa 26. októbra 2012 asi o 10:30 hod. na 5. poschodí obytného domu v N., A. odcudzili z pred vchodových dverí bytu O. A. voľne položený 1 ks radiátora s meračom tak, že tento zobrali a odniesli do zberných surovín, čím O. A. úmyselne spôsobili škodu na cudzom majetku krádežou vo výške 24,54 eur. Obom páchatelom bola uložená sankcia - pokarhanie.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že proti rozhodnutiu žalovaného podal prokurátor protest zo dňa 29. januára 2014, Pd 6/14/6601-4, ktorému nadriadený orgán žalovaného - Okresný úrad Banská Bystrica, Odbor opravných prostriedkov rozhodnutím zo dňa 17. marca 2014, číslo OU-BB-OOP1-2014/045632-2/6GM nevyhovel.

Prokurátor sa následne žalobou podanou v súlade s § 250b ods. 5 OSP domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného 24. januára 2013, sp. zn. ObU-BB-OVVS3-2013/02339, OVVS-P/12/947,948/BA.

Odvolací súd v rozsahu žalobných ako aj odvolacích dôvodov žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

Páchateľ priestupku F. N. bol rozhodnutím Obvodného úradu Rimavská Sobota zo dňa 4. januára 2012, sp. zn. 916/2011-JVS, ktoré nadobudlo právoplatnosť 6. februára 2012, uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch; konkrétne sa dopustil 22. mája 2011 úmyselným spôsobením škody na cudzom majetku, poškodením veci.

Žalobou napadnutým rozhodnutím bol zároveň F. N. uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch a to úmyselným spôsobením škody na cudzom majetku krádežou (drobná krádež), ktorej sa dopustil 26. októbra 2012.

Žalobca tvrdil, že pod pojmom „obdobný čin“, ktorý pojem používa zákonodarca v ustanovení § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona je potrebné vždy rozumieť priestupok podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, a to bez ohľadu na spôsob jeho spáchania, t.j. bez ohľadu na to, či bol spáchaný formou 1/ krádeže, 2/ sprenevery, 3/ podvodom, 4/ zničením alebo poškodením veci z takéhoto majetku, alebo 5/ pokusom o takéto konanie.

Skutkovú podstatu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona páchatel naplní tak, že tento si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a (súčasne) páchatel bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

Z uvedeného vyplýva, že obdobným činom je taký čin, ktorého spôsob spáchania spočíva v prisvojení si cudzej veci a v jej zmocnení sa, avšak vzhľadom na nižšiu mieru závažnosti tohto činu možno hovoriť o tzv. obdobnom čine, teda konkrétne pôjde o priestupok, prípadne iný správny delikt. Pod pojmom „obdobnosť činu“ treba rozumieť čin spáchaný vo vzťahu k znakom skutkovej podstaty krádeže (predovšetkým objekt a objektívna stránka) rovnako (totožne), avšak vo vzťahu k miere závažnosti obdobne, tzn. nepôjde o trestný čin, ale o čin s nižšou intenzitou jeho závažnosti (škodlivosti).

Prokurátor v podanom odvolaní namietal, že zákonodarca pozná rozdiel medzi pojmom „obdobný čin“ a pojmom „taký čin“, a pokiaľ by mali byť podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona riešené len konania páchatel'a, ktorý bol v minulosti postihnutý za taký čin - drobná krádež, niet pochýb, že by v texte právnej normy bol použitý práve takýto text.

S uvedenou námietkou nemožno súhlasiť, nakoľko pod pojmom „taký čin“ vždy treba rozumieť len totožný - rovnaký čin, teda na účely § 212 Trestného zákona svojou povahou výlučne trestný čin krádeže. Preto aj sám zákonodarca používa uvedený pojem v § 212 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, keďže tam obsiahnuté ustanovenie sa týka recidívy páchatel'a - „odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 hoci bol za taký čin (trestný čin krádeže; pozn. odvolacieho súdu) v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený“.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno preto uzavrieť, že priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch spočívajúci v úmyselnom spôsobení škody na cudzom majetku poškodením veci z takého majetku nemožno považovať na účely § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona za obdobný čin, nakoľko nespočíva v prisvojení si veci a v jej zmocnení sa. Jediný spoločný znak krádeže a úmyselného spôsobenia škody na cudzom majetku poškodením veci z takého majetku spočíva v objekte - ochrane vlastníctva, čo však na účely § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona je nepostačujúce.

Z vyššie uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že krajský súd nepochybil, ak žalobu v súlade s ust. § 250j ods. 1 OSP zamietol, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. septembra 2014, č. k. 23S/109/2014 - 21 ako vecne správny podľa ust. § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 OSP, v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.